

til Sagen selv skal jeg bemærke, at naar den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning) paastod, at de, der stemme ind paa denne Paragraph, neppe rigtigén satte, hvorom Spørgsmaalet dreier sig, da skal jeg ganske vist indrømme, at jeg ibetmindste har en ganske anden Opfattelse af denne Sag, end hvad der hidtil er udtalt her i Thinget. For mig stiller Spørgsmaalet sig altsaa heelt forskjelligt fra det, som er udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning), ligesom ogsaa fra det, jeg har hørt andre ærede Medlemmer udtale. Det tør maaskee derfor være mig tilladt at fremsætte min Opfattelse af Sagen, idet jeg tillader mig at nære det Haab, at det ikke skal trætte Forsamlingen, ihvorvel jeg vistnok skal erkjende, at denne Discussion har været meget længe. Hvad der for mig er Hovedspørgsmaalet i denne Sag, det er, at den Betryggelse, som det store Fleertal i Folket har fundet i den grundlovmæssige Ordning af Lovgivningsmagten, idet at ethvert Lovforslag skal passere de forskjellige Afdelinger af den lovgivende Magt, forinden det kan vinde Lovs-Kraft, ikke lidet svækkes ved den Vej, hvorpaa vi i den senere Tid ere staaede ind. Jeg kan saaledes anføre, at i den Kreds, hvor jeg har levet, har man fra det første Øieblik, da man igjennem en overmaade fri Valglov søgte at danne den ene Deel af Rigsdagens Afdelinger, og der desaarvsag var en ganske naturlig Bekyrring hos de ældre, forsigtige og ængstelige Mænd for, at en Forsamling, der var valgt efter en saa overmaade fri Valglov, muligén kunde paavirkes af altfor flygtige Impulser eller altfor umiddelbare Indtryk fra en vis Kreds, hvorfra Forsamlingen var udgaaet, søgt sin Beroligelse deri, at enhver Lovbestemmelse ikke alene skulde have Folkethingets, men ogsaa Regeringens og Landstingets Tilslutning, og at et Forslag aldrig kunde vinde Lovs-Kraft, naar der ikke opnaaedes Samstemning mellem disse tre Afdelinger af den lovgivende Magt. Man har altsaa søgt sin væsentligste Beroligelse deri, at naar der ikke var en saa utvivlsom Anerkjendelse af, at hvad der skulde vedtages, var godt og rigtigt, at haabe Folkethinget, Landstinget og Regeringen vare fuldkommen enige derom,

skulde det ikke vinde Lovs-Kraft; men nu vil man desuagtet ad andre Veie sætte sine Meninger igjennem. Jeg kan ikke skjønne Andet, end naar man ved Vedtagelsen af en Lov sætter en Betingelse, hvorved man indirecete siger: Vi ere ikke rigtig tilfredse med Lovén, men vi ere ei heller tilfredse med at gaæ ind paa den af os stillede Betingelse; vi ville derfor gaæ paa Accord med hinanden og vedtage Noget, som hverken den Ene eller den Anden er rigtig tilfreds med (Tscherning: Det gjore vi hver Dag!). . . . saa forekommer det mig, at man taber det egentlige Retsspørgsmaal af Sigte. Den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning) siger, at det gjore vi hver Dag, men jeg vil bemærke, at naar to private Contrahenter staae og handle med hinanden, saa dreier Handlen sig om deres private Formue, de kunne da meget vel sige til hinanden: Jeg vil give saa og saameget høiere Pris for Bygget, naar jeg kan faae Havren saa og saameget billigere, men alt dette er heelt forskjelligt fra hvad her foreligger. Naar det nemlig er et Lovgivningsspørgsmaal, der skal afgjøres, det være nu i en Sag, der vedkommer visse Personer eller et vist Forhold, og der saa siges: Vi ville ikke afgjøre denne Sag saaledes, uden at vi ogsaa gaæ ind paa at afgjøre en anden Sag efter vort Duffe, da er det jo aabenbart, at den ene Sag ligger under den anden, og den Betryggelse, man skulde søge deri, at enhver Lovbestemmelse for at vinde Lovs Kraft skal anerkjendes for rigtig hos alle tre forskjellige Dele af den lovgivende Magt, bortfalder i en ikke uvæsentlig Grad. Dette er min Hovedbetænkelse i denne Sag. Naar vi ville stride frem paa denne Vej, tror jeg, at det er aldeles klart og utvivlsomt, at det lidet efter lidet vil komme dertil, at man vil fremdrage Interesser, der gaæ i den eller anden speciel Retning, og opstille dem som en Betingelse for at give sin Stemme til Ordning af Forhold, der gaæ i en ganske anden Retning, og jeg vil derfor spørge, om det kan benægtes, at man ved en saadan Fremfærd taber det egentlige Retsspørgsmaal af Syne? Jeg skal fremdeles bemærke, at naar vi gaæ videre paa denne Vej, vil det absolut føre til, at Forholdet